

[מORTH: הגב' רחל הבר תח' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צצ' בפרק יומן מחיה ארכוי המשען]

69. רק תרד למיטה

ברחוב החלה השמואה להתרטטסם. אל תהאלו אותו כיצד, אך עופר השמיים הוליך את הקול ועד מהרה ידעו כולם שהערב עתיד רב' חיים לבקר בבית משפחת הבר. אנשיים החלו להתකבץ. מן הרחוב, מכל קומות השכונה ואף מהשכונות הסמוכות נהרו אנשים, ממלאים את הרחוב בציפייה. איש לא דע מתי בדיק יגיע הרב אבל כולם היו מוכנים להמתין, לעמוד שעותת כדי לראות את זו פניו לפחות מבעוד חלון הסגור. משפחת הבר, כך אמרו האנשים, תוכה. אצלם הוא יתראה ממש.

אם עד עתה היו אנשים שנתקטו עידיין בגייש 'כבדו וחדרהו', עכשו השתנתה התמונה. רב' חיים הגיע לבסוף במיוחד כדי לפגוש את הרב הבר. זה אומר שהוא. זה מלמד שהוא חף מפשע. זה אומר שמדובר בעיליה שללה ושקירתה.

בבית רעדתי אני. שוב ושוב בדקתי שיש כיבוד מתאים. ידעתי כי סביר להניח שהבר לא יכול דבר, אך מצד' בקשת לארח את הרב ואת מלויו באופן מסוים. אז כן, כבוד היה, תפילה הייתה גם, והתרgesות, אוhow אויזו התרגשות, מילאה את הלבבות ואת הכתלים. כתעת המתנו

רק צצ'ול בו יודיעו לנו לגבי השעה בה מתכוון הרב להגיע. לקרה ערב הטלפון צצ'ל. הרב לא חש טוב. הוא חלש מאד. לרגע צנה ליבנו גם מדאגה לשולמו של הרב וגם מתחושת אכזבה שהתגנבה לה. מעבר לקו המשיך הדובר ואמר "בכל זאת חשוב לך הרבה את הרב. נגיעה עם הרוב אל מתחת לבית שלכם ותרד לרוחב לפגוש את הרב. בסדר?" שאל האיש.

דממה ענתה לו.

פניו של בעלי היו חיוורות כסיד. רב' חיים לא יכול לעמוד, הוא יגיע עד הבית שלנו ויחכה למיטה. בעלי יצטרך רק לרדת במעלית שלוש קומות.

אבל מה אפשר לעשות שבדוק את שלוש הקומות האלה אסור לו לדודת? הוא במעצר בית, מנוגע מלבבו את המפטן, איך יירד אל רב חיים?

עצם המעצר היה לא פשוט, במהלך הדינונים היו געיגים קשים. התחנפויות העיתונאיות הייתה איזומה אבל הרגע הנורא ביותר היה הרגע הזה. הרגע בו רב' חיים רוצה להגעה ואנחנו לא יכולים לפגוש אותו. ועל מה שקרה לאחר מכן, בעורת ה' במדור הבא

חול המועד סוכות "שלום, אפשר בבקשה לדבר עם הרב הבר", שאל הקול שמעבר לקו. לא יכולתי להעביר אוטומטית את השיחה, היתי חייבת לברר קודם מי המדבר, לוודא שמותר לבעל לשובת. זה היה אחד מבאי ביתו של רשבכה"ג ממן שר התורה הגאון רב' חיים קניגסקי זצ"ל. מה?

מיဟרטי להעביר לבעל את השיחה. "מabitio של רב חיים", סימנתי לו. בעלי לחק את השיפורת ביד רועדת. מהבית של רב חיים?! הרב יוצא היום לירושלים ומקש לבוא אליכם הביתה", אמר האיש בפשטות.

רבי חיים. רוץ. לבוא. לבית. שלנו?!?!

זאת לא רק אמרה, זו הבעת האמון הגדולה ביותר בחפותו של בעל. אם רב' חיים יגיע, הרי שהדבר יתפרק, והוא סוג של חותמת כשרות מרגשת. "זה בדיק מה שהרב רוצה", אמר קול קטן בתוכי. ליבי עלי וركד הן מעצמת הוכחות והן מן האמירה. כבר מזמן ידענו שלמן שר התורה יש זיקה וחיבה לנושא של תרומות כליה. אחד מגודלי תלמידי החכמים שלמד עימו בחוותא סבל מאי ספיקת כליות ורבי חיים שלח אותו אלינו, וכינו לו שדר לו תורם ומאו נשמר חם בין בעלי לבין הרב, כאשר בעלי מתייעץ עימו בעניינים הקשורים לתרומות כליה ומתרברך מפי. מאוחר יותר שמענו מן המקורבים שכארשר שמע רב' חיים על המעצר הוא בצער גדול והbieut רצון להזק ולעוזד אותנו בשעותינו הקשות.

והנה הגיע היום... ברגע אחד הפך המשל הקלסי למציאות. "מהו הייתן עושים לו רבי חיים היה מגיע לבקר בבית שלכם?" שאלתי לא אחת את תלמידותי כאשר רציתי לשמעו אותן כוחות בהתנהגות ראייה, בלבוש הולם וכו'. והנה, נדרשתי אני לענות על השאלה הזאת, לא באלגורייה, במציאות.

או מה באמת מכינים לקרה באו של הרב? הסתובבתי במטבח מקריך. "לרבי חיים אין צורך להזכיר כיבוד ומأكلים מיוחדים, עליינו להזכיר את עצמנו", אמר בעלי וחזר אל הסוכה. לאורך השעות הבאות הוא ישב בסילודין, מתרגש ומclin עצמו לביקור הקדוש והנדיר הזה.

